

Revistes, congressos, premis

Emprenc aquest article -a començament de juny- recordant tres fets gairebé simultanis, més o menys relacionats amb la física a Catalunya, que crec que val la pena tenir presents. En primer lloc, l'Alfred Molina deixa la direcció de la Revista de Física, de la qual ha tingut cura al llarg dels trenta primers números. No em vull estar d'expressar-li el meu agraïment profund pel gran esforç que hi ha dedicat. El resultat parla per si mateix -tres volums de deu números cadascun, on trobem reflectits tants temes de la física d'aquests darrers quinze anys i tantes incidències del nostre col·lectiu com a investigadors i docents- i suposa un al·licient per als membres de la Societat Catalana de Física, que Molina ha servit amb tanta eficàcia. Moltes gràcies per la perseverança, la tenacitat, el rigor i els bons resultats aconseguits.

Un altre exemple de continuïtat és la Conferència de Sitges de Mecànica Estadística, iniciada pel Prof. Luis M. Garrido el 1968 i que des de llavors ha anat tenint lloc cada dos anys, primer sota la direcció del mateix Garrido i, des de fa uns deu anys, sota la de Miguel Rubí. Gràcies, també, a tots dos -i als seus col·laboradors- per enriquir el nostre entorn intel·lectual i professional amb un congrés d'aquesta magnitud. Aquest juny, la conferència de

Sitges ha estat dedicada a les aplicacions de la mecànica estadística a la biofísica, un camp que ja comença a ser conreat amb empena al nostre país i que encara té molt de camí per davant i moltes sinergies possibles amb la tradició biomèdica de Barcelona i la seva potenciació actual. Ha estat una de les conferències amb més participants, i el nivell ha estat, com sempre, molt alt: un autèntic estímul que hem pogut compartir amb molts investigadors d'arreu del món. L'existència a Barcelona d'un conjunt notable de grups dedicats a la física estadística és deutora, en part, d'aquesta conferència, que ha anat seguint al llarg de les seves convocatòries l'esperit del temps, l'evolució de temes i de tècniques.

En tercer lloc, a final de maig es va fer pública la concessió del premi Príncep de Asturias de Ciències al físic Juan Ignacio Cirac, nascut a Manresa fa quaranta-un anys -cosa que el converteix en el més jove de tots els premiats amb aquest prestigiós guardó d'abast internacional. Cirac marxà de Catalunya de petit, als nou anys; estudià física a la Universitat de Castella-la Manxa, i se n'anà a l'Institut d'Òptica Quàntica d'Innsbruck en acabar la llicenciatura. Des de llavors, la seva carrera com a investigador en computació quàntica, òptica quàntica i condensats de Bose-Einstein ha estat fulgurant,

amb un ampli ressò internacional. I ha esdevingut un clàssic en aquest camp, amb un article citat més de mil vegades i una dotzena de citats més de dues-centes vegades. De lluny, Cirac també contribueix al progrés de la física a Catalunya: fa visites freqüents a l'Institut de Ciències Fotòniques de Barcelona, del qual és assessor i col·laborador, des de les seves responsabilitats al Max Planck Institut de Garching, prop de Munic.

Creo que convé deixar constància d'aquests fets, ben diferents, que donen fe d'esforços que han dilatat i consolidat els nostres mitjans i perspectives amb revistes, congressos o la col·laboració amb instituts de nivell internacional -el premi concret de Cirac cau lluny dels nostres mèrits, però ben a prop de la nostra satisfacció-, que suposen un impuls considerable a la nostra feina.

David Jou